

dergelijke toespelingen eerst waren overgegaan nadat de prinsgezinde leeraars in anderen zin het voorbeeld hadden gegeven. Wat meende Hofland van de houding eens orangistischen herders, die in zijn gebed de verwachting had uitgesproken „dat zijn lieve en dierbare erfstadhouder eens verlost mocht worden van de wreede mishandelingen, die hem aangedaan worden,” en vervolgens aan zijn gehoor had opgegeven uit psalm 37:

God roeit hen uit, die 's vromen rust verstoren.
 Maar die den Heer verwachten met geduld,
 Zien 't aardrijk zich ten erfbezit beschoren.
 Verbeid den stond, die beider lot vervult
 En tracht dan 't zaad der boozen op te sporen,
 Waarvan gij plaats noch voetstap vinden zult?

De aanzittenden hulden zich in een onheilspellend zwijgen. Onrustig draaide de gastheer op zijn stoel heen en weder en, eer nog de nagalm van het vers was weggestorven, richtte hij tot Veldenaar de vraag, waarom deze zijn Amsterdammer, wanneer hij ten minste geen regent was, had ondergebracht in *Le parlement d'Angleterre*. Hij voor zich zou als vreemdeling de voorkeur geven aan een eenvoudiger logement, b.v. het *Hof van Utrecht* op het Spui of het *Heerenlogement* op den hoek van het groote en kleine Voorhout. Veldenaar, nog een weinig nurksch, antwoordde dat het voor een vreemdeling, al was deze geen regent, wel eens aardig mocht heeten zijn intrek te nemen in een logement waar keizer Jozef II gelogeed had, terwijl althans het *Heerenlogement* het bezwaar opleverde van geen table d'hôte te bezitten en de tafel in *Le parlement d'Angleterre* voortreffelijk moest genoemd worden en niet duur: soep, pasteitjes, visch, twee vleezen, in den jachttijd wild, en een goed dessert ad *f* 1.—, terwijl voor een halve flesch wijn *f* 0,50 betaald werd. De gastheer, Veldenaar's aandacht nog eene wijle geboeid willende houden, veinsde met veel warmte over de zaak, die hem eigenlijk niets schelen kon, door te spreken: gaf het voormalige verblijf van vorstelijke personen den doorslag bij de keuze van een logement, dan zou de *Maréchal de Turenne*, in de Korte Houtstraat, de voorkeur verdienen, als hebbende den koning van Denemarken, dien van Zweden, benevens den grootvorst en de grootvorstin van Rusland geherbergd. De vaandrig, zijn fout van zoeven willende goedmaken, schaarde zich geheel aan des dokters zijde en prees inzonderheid het *Hof van Utrecht*, waar veel officieren in pension verbleven, voor *f* 1.— daags behalve de tafel, die echter slechts *f* 0,50 kostte, terwijl men voor denzelfden prijs een geheele flesch wijn bekwam.

De wolk was vooralsnog afgedreven en, de logementsquaestie afgehandeld hebbende, bespeurde de gastheer met voldoening dat zich tusschen alle genoodigden een levendig gesprek ontsponnen had. Mevrouw Noordhuijs was voortdurend druk bezig met Blijleven, die nog niet recht wist hoe hij het met haar had; zij deed zich thans kennen als een groote bewonderaarster van Feith; men behoorde, wilde men haar gelooven, van alle grovere aanvechtingen